

Milan
Sega

Črni lepoteč

Na tem ljubem svetu ne poznam več človeka, ki bi mi bil še blizu in za katerega bi si upal brez strahu priseči, da mi je resnično veliko zanj. Kje so tisti časi, ko so me obiskovali prijatelji in smo skupaj hodili na kozarec vina v sosednjo kavarno! Deset ali še več let je minilo, odkar sem stisnil roko zadnjemu — zapustil me je, tako nanagloma je odšel od mene, da še tistih običajnih poslovnih besed nisva izmenjala med

seboj. Razšla sva se in se nisva več videla.

No, nič ne dé. Pozabil sem nanj in če me danes vprašate, kako je bilo temu mojemu prijatelju ime, vam ne bi vedel povedati. V mojem spominu ga ni več.

Imel sem sestro, lepo in radoživo dekle; imela sva se rada in sva le težko shajala drug brez drugega. Bila je črna kot oglje, da ji ni bilo para. Tisti, ki naju niso poznali, so govorili, da sva fant in dekle, zaljubljenca, nora, mlada človeka, kakršnih ne najdeš zlepa.

Sva bila res nora, res zaljubljenca? Kolikokrat sem se kasneje spraševal, kaj je bilo v resnici z nama, kaj je naju obsedlo, da se nisva zmenila za svet okoli sebe in ga izzivala bolj, kot bi ga smela... Če rečem nič, popolnoma nič, se boste verjetno smejali; če pritrdim vaši skriti želji, da je bilo v najinem razmerju le nekaj — nekaj nespodobnega, potem bi se moral zlagati; tega pa nočem. Zato bo najbolje, da ne odprem več ust in da vas pustim tam, kjer ste — pri nespokojnem ugibanju ali pa v trdnem prepričanju, da imate prav.

S sestro pa ni bilo tako preprosto. Ko je zvedela, česa naju dolžijo, je prebledela prav do las. Začela je divje jokati in se med jokom zaklela, da bo vsej tej umazaniji naredila hitro konec. Vendar je ostalo zgolj pri grožnji, zakaj njen jok in jeza sta trajala le malo časa, uro ali dve. Potem se je vsa njena ihta sprevrgla v smeh — v glasen, krčevit smeh; vrgla mi je obe roki okoli vratu in se obesila name, da sem se zaman upiral teži njenega telesa.

Padla sva po tleh in ko me je z naglim in nenadejanim obratom telesa dobila podse, me je začela mikastiti s tolikšnim veseljem, da mi je kmalu zmanjkalo potrpljenja. Poskušal sem se je osvoboditi, jo vreči s sebe, a se me je držala kot klop in od blizu dihala vame svojo vročo sapo.

Kričala je in tolkla po meni, kakor da mi je vsak njen udarec v užitek, zmeraj huje in hitreje je to počela, dokler se nisem z vso močjo svojih ramen na pol zravnal in jo z zamahom obeh rok vrgel s sebe. Sunek je bil grob in boleč. Tisti hip je obmolnila, se začudeno zastrmela vame in se začela počasi odmikati od mojih še vedno proti njej iztegnjenih rok.

Ne vem več, kaj sem ji rekel. Niti ena sama besedica se ni ohranila v mojem spominu. Mogoče sem se ji opravičil, mogoče sem jo celo prosil, naj mi ne zameri grobosti in naj pozabi na bolečino, ki sem ji jo prizadejal — ne spominjam se več.

2.

Spomin na sestro je že tako daleč, da ne bi bilo nič nenavadnega, če bi človek podvomil v resničnost srečanj, ki sem jih imel z njo. Kar bi lahko še povedal, bi bilo skoraj brez pomena, kajti njeno življenje se je po odhodu iz našega doma tako zelo spremenilo, postalo v tolikšni meri nezanimivo in vsakdanje, da se še danes povsem resno sprašujem, kako ga je sploh mogla prenašati.

Ni se poročila in še vedno živi sama v majhnem stanovanju prav na robu Ljubljane. Že dolgo se več ne obiskujeva, njena pisma so redka in z besedami skopa, da mi povedo le malo, skoraj nič.

Vendar se mi včasih zazdi, da slišim iz sosednje sobe njen korak — njen nagli, bežeči korak, ki ga zlahka spoznaš med sto drugimi; včasih pa me nenadoma presune občutek, da se je nekje v stanovanju vzdramil pridušen, temen in dobro znan glas. Dvigneš glavo in nehote prisluhneš . . .

Eno izmed njenih pisem, mislim, da mi ga je pisala iz bolnišnice, kamor so jo odpeljali zaradi operacije želodca, mi je omenilo neko ime, neko žensko ime, ki mi je nekoč veliko pomenilo. Bil sem močno osupel, ko sem v sestrinem pismu prebral to že dobršen čas pozabljeno ime, kajti oseba, ki ga je nosila, je bila že dolgo mrtva.

Imel sem trinajst let, če natanko premislim: tri mesece več, ko je umrla Marija.

Pokopali smo jo sredi najhujše zime, teden dni pred božičem (tri mesece po nesreči), v takšnem mrazu in visokem, zmrzlem snegu, ki je s svojo čisto belino zamel vse poti do odprtega groba, da me je na pokopališču kljub toplemu plašču zeblo do samih kosti.

Sestra je stala zraven mene in me držala za roko. Njeni dolgi in močni prsti so se me oklepali, kakor da se ji hočem iztrgati in pobegniti, stiskala me je k sebi in brez oddiha nekaj momljala med zobmi — nekaj, kar je bilo podobno molitvi ali pa še bolj kletvi.

Oče se je v svojem starem, domala do zemlje segajočem črnem plašču dvigal visoko nad pogrebce, zdel se mi je ubog in čudno smešen — kakor

preplašen črn ptič, ki je nevedoma zašel med trumo tujih in neznanih bitij. Matere ne vidim; do pokopaliških vrat je bila z menoj, hodila sva vstric, drug ob drugem, zdaj, ko smo se po krajšem prerivanju le zbrali ob Marijinem grobu, pa se je mojemu pogledu naenkrat izgubila. Obračam glavo in jo iščem.

Preštejem vse ljudi ob grobu. Pregledam vsakega posebej. Vsem ženskim obrazom skušam priti do golega, do kože, odkrivam klobuke in razmikam debele, visoke ovrtnike.

In ko sem se končno zavedel, da je ves moj trud zaman, da je mati kakor po nekem čudežu dobesedno spuhnela izpred mojih oči, se me je v trenutku polastil strah, kakršen je mogoč le v najbolj mučnih sanjah; strah, poln groze in obupa.

Ozrl sem se po sestri. Strmela je v grob, kamor so prav tedaj počasi spuščali krsto z mrtvo Marijo; obraz ji je bil bel in otrpel.

»Strašno,« je rekla šepetaje. »Ne morem pozabiti, kako je prihajala . . . tiho, kot po prstih, brez glasnega pozdrava, le z drobnim smehljajem okoli ust.«

Rada bi se nasmehnila, toda oči so ji ostale hladne in brez leska. Še tesneje se je oklenila moje roke.

Beseda mi ni hotela iz grla. Nisem se še mogel znebiti groze, ki mi jo je zbudilo materino izginotje. V glavi nad očmi sem začutil topo bolečino.

»Saj je bila vendar tu,« sem rekel. »Ves čas je stala za menoj . . . čisto blizu, da sem se je lahko dotaknil.«

»Oh,« je spet zašepetala sestra, »kako imenitna je bila Marija v svoji zeleni obleki . . . z nežnimi belimi črtami. S kakšnim veseljem jo je nosila!«
Potem sva oba območnikla. Pričelo je komaj opazno snežiti.

3.

Če hočem povedati kaj več o Mariji in vas vsaj nekoliko seznaniti z njenim življenjem od tistega dne, ko je prestopila prag naše hiše, moram začeti z očetom — kajti samo on je bil kriv, da nam je to dekle, Marija, prekrizala pot in zapustila v življenju naše družine dovolj globoko in trajno sled.

Oče? Skušam se ga spomniti, spomniti takega, kakršen je bil takrat. In čudno: komaj ga vidim. Le ta ali oni del, nikoli celote; suh in dolg, da, bil je neznansko mršav in skoraj nespodobno potegnjen, da so se ljudje pogosto norčevali iz njega in mu obešali grda in žaljiva imena, ki si jih ni z ničemer zaslužil.

Mislil, da očeta to ni motilo. Ni se razburjal, če se je kdo prehudo spotikal ob njegovo nevsakdanjo zunanost in ga zmerjal s pridevki, ki jih sam še izgovoril ne bi. Prav v tem — zdaj si to upam reči — je bila tudi njegova posebnost, zaradi nje mislim nanj danes s spoštovanjem; rad ga nisem imel.

Tedaj mi vse to ni bilo niti približno tako jasno, kot mi je zdaj, danes ta dan, ko so ti dogodki, o katerih bi želel tu spregovoriti, že daleč za menoj.

Ne, očeta res nisem imel rad. Kako presunljivo natančno se spominjam nekega večera, ko mi je z domala sramežljivo nežnostjo rekel, naj pridem spat v njegovo posteljo.

»Pridi,« je dejal, »pridi vsaj za nekaj trenutkov. Kdaj si bil zadnjič pri meni? Oh, gotovo je minila že cela večnost...«

Slekel se je in ostal v spodnjem perilu. Kakšen okostnjak! Zazeblo me je, ko sem ga gledal, vendar sem se še trudil, da bi premagal v sebi odpor, ki je naglo in mučno naraščal. Legel je pred menoj, se na pol pokrtil in prav do kraja postelje stegnil svoje dolge in koščene noge. Malo se je odmaknil, da sem lahko zlezal k njemu pod odejo.

Potem sem se v trenutku zavedel, da je mojih moči konec. Je bil to gnus, ki se je dvignil v meni, ali pa neustavljiva slabost, ki me je nagloma obšla in začela siliti iz želodca v grlo?

Ne vem več. Spominjam se le, da sem brez pomišljanja skočil iz postelje in se pognal iz očetove sobe najprej na hodnik, od tam pa na balkon — zrak, ki sem ga poželjivo vdahnil, kakor da mi je šlo za življenje, je bil oster, čudovito oster in čudovito mrzel.

Bil sem očetov ljubljenelec in oče ni tega nikoli pozabil povedati. Rad me je jemal s seboj in rad se je ponašal s tem, da ima takšnega — oh, takšnega velikega in pametnega sina; kolikokrat je ponavljal te besede in kolikokrat sta se me lotevala jeza in sram, ko sem jih moral poslušati.

Zaboga, kakšne neumnosti! Kaj vse je tvezil o meni in česa si ni izmišljal, da se je le mogel hvaliti z menoj pred svojimi prijatelji! Rotil sem ga, naj tujim ljudem ne govori več o moji pameti in še o čem drugem — in še zdaj mi doni v ušesih moj glas, ko sem mu dopovedoval, vpil in ga s pestjo suval v prsi, da bi ga naposled le prepričal, kako malo mi je do njegove hvale in bahanja.

Bojim se, da se oče ni dosti zmenil za moje proteste in da so ga zabavali bolj, kot se je meni zdelo prav. Nič drugače ni bilo tudi tistega oblačnega dopoldneva, ko me je skoraj s silo zvlekel iz hiše in me s pretevezo, da mi bo pokazal leglo čisto mladih psičkov, odpeljal v park — padle so prve debele kaplje, ko sva se ustavila pred lesenim paviljonom, kjer je ob nedeljah igrala mestna godba. Obrnil sem se k očetu in ga zlobno vprašal:

»Kaj pa psički? Nobenega ne vidim... no, spet si me lepo naplahtal!«

Zganil je z rameni in me smeje pogledal. »Saj mi nisi zares verjel?« je vzkliknil. »Pa tudi zameril mi ne boš, kaj ne?«

Seveda mu nisem mogel zameriti. Sklonil je glavo in se nagnil z njo tako blizu mojih las, da sem začutil na njih topel val njegovega diha. Še vedno se je smehljaj. Nisem videl njegovih oči, vendar sem vedel, da me gledajo ljubeče in skoraj opravičuječe. Z mokro dlanjo se mi je nalahno dotaknil las in čela.

»Veš, ta dež me čisto nič ne moti,« sem rekel hitro in se prestopil, da ne bi več stal v luži. Sandale so mi bile že dodobra mokre.

»Tudi mene ne,« je rekel oče. »Mislim pa, da bo najboljše, če greva domov . . . Prav zares sem upal, da bova nekoga srečala v parku. No, pač nisva imela sreče.«

»Ga poznam?« sem vprašal.

»Ne,« je rekel oče in se veselo nasmehnil. »Ne poznaš je še. Obljubim pa ti, da jo boš kmalu.«

4.

Z Marijo sem se seznanil že naslednjega dne; to je bilo zelo čudno in nepričakovano srečanje.

Bil sem sam doma, ko je na vratih nekdo pozvonil. Oče je bil v službi, mati pa je odšla k sosedu na klepet. Šel sem odpret in ko sem zagledal pred seboj mlado dekle, na prvi pogled ji ni bilo več kot osemnajst let, sem bil. skraja začuden in zbežan, potem pa sem se brž znašel in jo brez premisleka povabil v stanovanje.

To sem storil s takšno naglico in tako samoumevno, da se dekle sploh ni branila. Vstopila je in mi pohlevno sledila v jedilnico, kjer smo sprejemali goste. Rekel sem ji, naj sede . . . in ko je sedla in odložila torbico predse na mizo, sem se ji šele zazrl v obraz — kakšno dekle, strela; kakšne oči, ogromne in črne!

Z robčkom, ki ga je vzela iz torbice, si je obrisala nos in čelo, nato je rekla:

»Prišla sem k tvojemu očetu. Najbrž ga ni doma. Bojim se, da se nisva dobro razumela.«

Odkimal sem in jo zavzeto opazoval. Imela je tako droben nos in takšne nemočne, otroškimi šapicami podobne roke. Uporno mi je vračala pogled.

»Potem grem,« je še rekla. Vendar se ni dvignila. Le torbico si je z mize preložila na kolena. Nasmehnila se je, kakor da se opravičuje. Po nekaj trenutkih premolka pa se je znova oglasila:

»Rekel mi je, naj bom točna. Oh, vso pot sem tekla. Zdaj pa bi skoraj prisegla, da sem se zmotila v dnevu. Je danes torek?«

»Ne,« sem odvrnil. Njene velike in lepe oči so sijale vame z najbolj odkritosrčnim začudenjem. A ko sem ji pojasnil, da je danes šele ponedeljek, je mahoma zardela in se z obema rokama prijela za glavo. Iz ust ji je prišel komaj zaznaven zvok, nekakšen vzdih ali pa stok — pri tem pa je zaokrožila ustnice, kot bi hotela zažvižgati.

»Kakšna trapa,« je rekla čez čas, ko si je spet opomogla. »Tvoj oče mi je seveda dejal, naj pridem v torek; in kaj si bo mislil zdaj o meni, ko bo zvedel, kakšna zguba sem. Zares me je strah, da me ne bo več maral v službo. Mi bo oprostil, kaj praviš?«

Od vsega njenega govorjenja, ki se je ulilo name kot ploha, sem doumel le tisto, kar je povedala o službi. Toda kakšno službo naj bi ji obljubil, ko še sam ni vedel, če bo ostal v svoji? V banki, kjer je delal, so se mu že lep čas majala tla.

»Službe vam res ni mogel obljubiti,« sem rekel nestrпно in z besom pomislil na očeta, na njegova bahanja in hvaljenja, ki jih je tako radodarno delil. Če je to storil, če vam je res kaj obljubil . . . službo ali kaj podobnega, potem vas je gotovo . . .« Imel sem na jeziku, da bi ji rekel — nalagal, da jo je oče grdo nalagal, ko ji je govoril o službi zanjo, a sem samo nebogljeno zajeceljal in požrl slino, ki se mi je nabirala v ustih.

Tedaj je divje stresla glavo in skočila na noge. »Kaj vendar govoriš,« je zakričala in s peto sunila v stol, na katerem je malo prej sedela. »Uganila sem, kaj si mislil reči. Ne, še enkrat ne . . . tvoj oče ne laže. Tvoj oče ne zna lagati. Zpomni si to, fant!«

Če bi po vsem tem dejal, da me je Marijino ihtavo zagovarjanje očeta samo presenetilo, bi povedal malo, dosti premalo. V resnici sem bil namreč tako presunjen, tako do kraja pretresen, da mi je zmanjkalo besed in tudi poguma, da bi še vztrajal pri svojem.

5.

Moj spomin na očeta je povezan še z nečim, še z neko od njegovih številnih navad, s katero pa sem se najlaže spoprijaznil — ni namreč znal živeti brez prijateljev.

Bila je to prava strast pri očetu, neozdravljiva bolezen, ki ga je čestokrat pritirala v take skrajnosti, da se je iz njih le stežka reševal. K sreči pa si je s časom (in ob pomoči matere, ki je imela pri izbiri prijateljev povsem drugačna merila) ustvaril družčino, zvesto in veselo družčino, ki je je bilo ravno toliko, da si je lahko brez večjih nevšečnosti našla dovolj prostora v naši jedilnici.

Večine od njih se ne spominjam več. Izpuhteli so mi iz glave, kakor da jih sploh ni bilo; nobenega giba ali glasu ni ostalo za njimi, ne smehljaja ali ene same besedice, ničesar, kar bi mi jih morebiti za trenutek priklicalo iz pozabe.

Edinole dva sta se iz te očetove družčine trdno zasidrala v mojem spominu — če zamižim, ju vidim pred seboj, nekoliko zastrta in ne docela izoblikovana, vendar sta to njuna obraza, njune oči in roke, kar zdaj polagoma in zanesljivo vstaja pred mojim pogledom.

Ne, nisem se zmotil:

Tam, pri odprtem oknu stoji Katka. Smeji se in opleta z rokami, kakor da se nečesa oteplje. Kratke, mehke lase ji mrši južna sapa, ki piha skozi okno. Zdaj zdaj bo zakričala ali pa se znenada spustila v dir okoli mize, kar tako, brez potrebe, zares iz samega veselja, da nekaj počne in se čemu divje upira.

Za Katko so vsi v družini vedeli, da je že nekaj let poročena, da je živela do nedavnega z možem v manjšem kraju blizu Maribora, da je mož zdravnik in da je še vedno zelo navezana nanj. Kaj pa se je med njima v resnici zgodilo, zakaj sta se sredi minulega leta nepričakovano razšla, tega ni vedel nihče. Lahko so le ugibali.

Oče je dolžil moža, zdravnika (bila sta sošolca v gimnaziji); dolžil ga je surovosti in mnogih razmerij z drugimi ženskami. Takega mnenja je bil tudi večji del družine, le en sam — mali, zasanjani Oskar je dvomil o Katkini zvestobi. Ni je maral. Ni trpel njenega hrupnega vedenja, vpitja in kričočih barv njenih oblek. Skratka: ni je prenašal in se je komaj premagoval, da je zdržal v njeni bližini.

Mali Oskar (bil je učitelj risanja) je bil eden izmed najbolj nenavadnih ljudi, kar sem jih kdaj poznal. Bil je skrajnje zvest obiskovalec naše hiše, po ves dan je pretičal v njej, v jedilnici ali pa še rajši v kuhinji pri materi. Ko je oče nekega dne pri zajtrku le želel zvedeti, kaj počne fant ves ta čas pri njej in o čem se, vruga, pogovarjata, mu je mati mirno in z najbolj drobnim posmehom v očeh rekla, da se z malim Oskarjem pogovarjata o konjih . . . da, o konjih, o živih konjičkih.

Bil sem tistega jutra z njima v kuhinji pri zajtrku in sem slišal vsako besedo, ki sta jo oče in mati spregovorila.

»O konjih?« je zavpil oče. »O kakšnih konjih vendar? Kaj ti sploh veš o konjih?«

»O, vem,« je rekla mati. »Veliko vem o njih. Na primer o Rozi.«

»O Rozi?« se je že malo onemoglo začudil oče. »Kaj je to konj? Govoriš o konju?«

»Roza je kobila,« je resno odvrnila mati. »Lepa, mlada kobilica, ki jo je mali Oskar sam vzredil . . . doma, pri očetu jo ima v hlevu. Njo in še nekaj konjev.«

»In o teh konjih se vidva pogovarjata?« Oče je nejeverno zmajal z glavo. »Naj ti res verjamem?«

»Verjel boš mogoče, ko jih boš videl,« je rekla smeje mati. »Za nedeljo nas bo mali Oskar vse povabil domov, vse . . . tudi Marijo, če bo za to,«

6.

V nedeljo je bil vroč dan. Sprva je kazalo na dež, nekajkrat je v dalji celo zagrmelo, potem pa se je nanagloma zjasnilo in le malo pred našim odhodom je posijalo sonce.

Manjkal ni menda nihče. Katka je prišla v beli platneni obleki s širokim rdečim pasom in rumenim šalom okoli vratu, razigrana in nestrpna — zaradi konj, je rekla. Oh, kako rada bi spet sedla na konja in jahala, jahala! Marija je bila v temno zelenem žametnem krilcu in beli bluzi; pridružila se je očetu in malemu Oskarju, ki sta prevzela vodstvo popotne skupine in se ji postavila na čelo. Do železniške postaje je bilo vsaj pol ure hoda.

V vlaku (lokalna kompozicija s tremi umazanimi vagoni) smo se zaradi gneče porazdelili po dveh oddelkih; z Marijo sva si priborila prostor ob oknu, ko je sedla in si poravnala krilo (s hitrim, mehkim gibom obeh rok), se mi je s čelom nagnila skoraj do oči in zašepetala:

»Kako mi je dobro danes, kako sem srečna!«

In srečna je bila tudi res videti. Ne samo iz oči in smehljaja, tudi iz rok, tistih drobnih, otroških šapic ji je bilo jasno razbrati, da se je z njo nekaj pomembnega zgodilo — vsa je bila spremenjena, lepša in kakor presvetljena — nekaj, kar me je vzradoštilo in hkrati navdalo z občutkom bolečega poraza.

Vožnja do kraja, kjer je na svoji kmetiji prebival oče malega Oskarja, je trajala nekaj manj kot celo uro. Hiša je bila na samem, skrita v gostem zelenju dveh visokih in košatih lip. Nikjer ni bilo opaziti žive duše, dišalo je po pokošeni travi in po — Katka je razširila nosnice in poželjivo vdihnila — in po konjih kajpada; za njo je prva odhitela Marija, potem pa sem zdirjal še sam in ko sem se za hip ozrl, sem zagledal za seboj očeta, kako je z dolgimi koraki meril pot do konjskega hleva. Daleč za vsemi sta bila mati in mali Oskar.

Dogovorili smo se, da bo Oskarjev oče pripravil za popoldne dva najbolj krotka jezdnja konja, Rozo in mladega, črnega lepoteča z velikimi milimi očmi. Prav tega si je pri priči izbrala Katka. Obesila se mu je okoli vratu in z nosom rinila v njegovo gladko, bleščečo se dlako.

Stari kmet jo je pogledal prek rame in se hripavo zasmel. »No, no,« je sitno zagodrnjal, »preveč ljubezni ni nikoli dobro. Saj mi ga boste, črnuha, pokvarili, da ne bo za nobeno rabo več.«

Mali Oskar je zajahal Rozo, črnuha pa si je izprosila Katka, čeprav je bilo videti, da se je ježe z neznanim ji konjem le malo bala. Roza se je počasi premaknila, obrnila lepo ozko proti jezdecu, potem pa lahkotno stekla po potki proti širokemu in zelenemu travniku. Mali Oskar na njej se je veselo režal.

Črnuh Katke skraja ni hotel ubogati. Kljub prigovarjanju se je kakor zakopal v zemljo in le od časa do časa rahlo zmignil z ušesi. Tedaj se je oglasil stari kmet:

»No, živalca, ne daj se toliko prositi . . . eh, ti trma trmasta!«

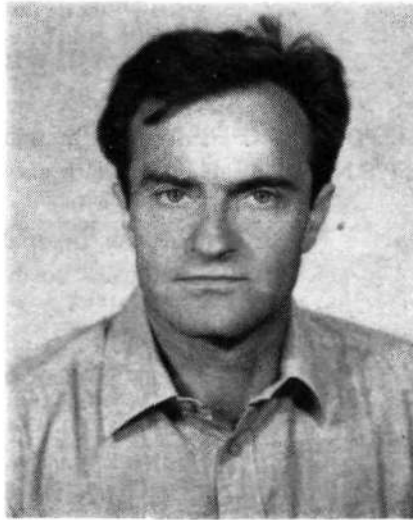
Katka je odjahala, a se je brž vrnila. S črnuhom se še zmeraj nista sporazumela in ko se je z veliko težavo spustila iz sedla na trdna tla, se je črni lepoteč z vidnim zadovoljstvom povzpел na zadnje noge, vrgel glavo nazaj in rezko zaprhal. Ta trenutek se je Katka na hitro in nepričakovano obrnila k Mariji, ki je stala med menoj in očetom, in rekla:

»Poskusi ti z njim, Marija! Mogoče ga boš ti laže ukrotila.«

Oče je Mariji pridržal konja in ta se je previdno namestila na črnuhovem širokem hrbtu. Konj jo je nesel mirno in poslušno. Bila sta že daleč na travniku, komaj za korak ali dva pred večjo skupino mladih vrb, ko se je črnuh na mah vznemiril, se pognal strmo kvišku in že s prvim poskokom vrgel Marijo iz sedla.

Nekdo za mojim hrbtom je zakričal. Katka je po nekaj korakih obstala in se pričela živčno tresti. Oče in stari kmet pa sta brez obotavljanja stekla proti travniku in kmalu je bilo razločno videti, kako sta se njuni temni postavi nizko sklanjali nad ležečo Marijo.

Marija je umrla tri mesece kasneje; umrla je sredi najhujše zime, teden dni pred božičem.



Franc
Šali

Pesmi

ZAMOLČANA
RESNICA

Nekoč
bo
vse
povedano.
Ne vem,
kdaj
in
kje.

Ne sme
ostati
tako.

UPANJE

V reki je čoln,
včasih
sedem vanj,